

Yvonne Prins: “Ziekenhuis Survivalgids.” Wegwijs in de wereld van de witte jassen Uitgeverij Scriptum, www.scriptum.nl 2008 ISBN 9055945818(Ziekenhuisopname/#)

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsboek/gids van ervaringsdeskundige over wat je allemaal tegenkomt als je naar het ziekenhuis moet en gedurende het verblijf aldaar. Steeds toegelicht met eigen ervaringen. Yvonne heeft Cystic Fibrose, en diabetes en onderging een dubbelzijdige longtransplantatie. Het boek is 250 pagina's dik, heeft een heldere lay out, die het goed leesbaar maakt. Het is opgebouwd uit korte stukken tekst, een aantal humoristische cartoons, eigen ervaringen en kritische anekdotes. Voor de eigen ervaringen staan rode strepen en tips zijn te herkennen aan een rood lampje en rode letters. Het is geen verhalend boek, eerder een tip boek ontstaan uit ervaringskennis en informatie. Je hoeft het boek dan ook niet van begin tot einde achter elkaar te lezen. Je kunt hoofdstukken lezen, onderdelen herlezen en stukjes eruit pakken. Het is echter wel de moeite waard om het helemaal door te nemen.

Over de schrijfster: Yvonne Prins (33) is sociaal psychologe, coach en docente. Zij heeft Cystic Fibrose en diabetes en heeft regelmatig in het ziekenhuis gelegen.

Korte Samenvatting: Hoewel Yvonne heel blij is met onze gezondheidszorg en het boek opdraagt aan 'al die mensen aan wie ik mijn leven te danken heb..', schrijft zij een boek vol met kritische anekdotes. Dit omdat zij de boodschap door wil geven dat het onverstandig is om volledig te vertrouwen op artsen zonder mee te denken. Yvonne kent het ziekenhuis van meerdere consulten en opnames en weet waar ze over schrijft. In deze 'survivalgids' levert zij op een wat mij betreft plezierige vaak humoristische manier vele tips, informatie over o.a. werking van de gezondheidszorg, onderzoeken, communicatie en ervaringen waar diverse anderen (zowel hulpverleners als patiënten) hun voordeel mee kunnen doen. Ze neemt diverse aspecten van een ziekenhuisopname, onder de loep, van de inrichting van de spreekkamer tot contacten met andere patiënten, artsen, verpleegkundigen en andere hulpverleners.

Wat viel op: Dat haar ervaringen in het boek lijdraad zijn voor goede tips en informatie. Waarbij ze hilarisch en humoristisch (ook een thema in het boek) kan schrijven over soms schokkende ervaringen. Herkenning van sommige ervaringen zoals bijvoorbeeld de lectuur in de wachtkamer, en dat je liefst alert aanwezig mee moet denken.

Citaten: pag. 23: 'Wachtkamers worden vaak 'gezellig' gemaakt.... Naast de onvermijdelijke tijdschriften vind je in sommige wachtkamers monitors waarop informatiefilmpjes of sfeerbeelden van de natuur of iets dergelijks worden vertoond. Leuk bedacht, maar als je lang moet wachten kan tien keer hetzelfde filmpje zien behoorlijk op de zenuwen gaan werken. Wel kom je thuis met een hoop nieuwe kennis, bijvoorbeeld over weidevogels. Daar valt natuurlijk ook wat voor te zeggen.'

Pag. 62: 'Patiënten worden niet opgeleid om met artsen te communiceren. Zij worden geacht dat te kunnen. Het is voor een patiënt echter niet makkelijker met een arts te communiceren dan het voor een arts is met een patiënt te communiceren. Zorgverzekeraars zouden eigenlijk cursussen 'hoe communiceer ik met mijn arts' moeten aan bieden.'

Pag. 95: 'Ik had een arts die, als ik hem belde, altijd even mijn naam noemde. Je kunt het zien als een truc die hij heeft geleerd in een training, maar het is wel een effectieve

(zolang iemand niet dertig keer per gesprek je naam gaat noemen). Ik voel me meteen een persoon, en had het idee dat hij ook echt wist wie hij aan de telefoon had.'

Recensie: zie ook <http://www.leefwijzer.nl/boekenhoek/detail.asp?BoekId=566>